

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny, Uhřínov

LEDEN 2010

www.farnost-solnice.net

ÚVODNÍČEK

Milí farníci !

Když píši tento úvodníček, dívám se z okna na zasněženou Solnici, kostel, stromy kolem fary... Lednový příval sněhu nám připoměl, že zákony, které Bůh vložil do přírody, člověka stále naplňují úžasem, překvapují a připomínají mu, že Pánem Vesmíru i našich životů je pouze Bůh. On nám dal život a svěřil tento svět, abychom měli spoluúčasť na díle stvoření. Papež Benedikt XVI. píše ve svém letošním poselství ke Světovému dni míru: „*pečujeme-li o stvoření, zaznamenáváme, že Bůh skrze stvoření pečuje o nás.*“

Přeji vám, ať jsme i v roce 2010 citliví pro Boží milost, potřeby druhých i ke stvoření, které nás obklopuje.

Žehná vám

P. Jaroslav

ZE ŽIVOTA FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ

Adventní duchovní obnova

V sobotu 12.12. 2009, den před třetí adventní nedělí, jsme v naší farnosti uspořádali „Adventní duchovní obnovu farnosti“. Přednášejícím byl páter Pavel Jančík z Prahy - Vinoře. Akce se uskutečnila ve Společenském centru ve Skuhrově nad Bělou. Bylo potěšující, že se nás sešlo asi čtyřicet, včetně dětí.

Ke stolu včele přednáškové místnosti předstoupil otec Pavel Jančík, který si přinesl i kytaru. Po uvítání naším panem farářem, otcem Jaroslavem, se sám otec Pavel představil a krátce představil i svoji farnost ve Vinoři. Jde o farnost, která má řadu aktivit a to otce Pavla dostatečně zaměstnává (více o zmíněných aktivitách je na jejich stránkách <http://www.focolare.cz>). No a ta kytara přinesená sebou? To se nám přiznal otec Pavel, že krom své práce ve farnosti hraje na kytaru, zpívá, ale i skládá písně. Po úvodní modlitbě vzal kytaru a zazpíval několik pěkných písní.

Vlastní program adventní duchovní obnovy sestával ze dvou bloků, ve kterých otec Pavel poutavě hovořil o Bohu, o Jeho lásce k nám a nabádal k děkování za získané milosti.

Ve druhém bloku přednášel o hledání vůle Boží a našem konání.

V obou blocích otec Pavel opravdu poutavě hovořil. Svůj výklad doplňoval svými životními zkušenostmi a snažil se nás posluchače nasměrovat blíž k Bohu. Jsem přesvědčen, že se mu to podařilo. Jeho slova měla silný náboj, byla ale srozumitelná a jistě nám věřícím dalo jeho vyprávění a svědectví o Bohu, o Jeho lásce k nám a o vůli Boží opravdu hodně.

Završením byla krátká adorace před Nejsvětější svátostí v kostele a celebrowaná mše svatá s poutavou promluvou. Mezi tím stihl otec Pavel ještě v odlehlých prostorách v přednáškovém sále a pak v kostele vyzpovídat řadu farníků.

Jsem přesvědčen, že ti, kteří se zúčastnili, mi dají za pravdu, že to bylo velice zdařilé dopoledne prožité podstatně jiným, duchovním způsobem na rozdíl od jiných předvánočních sobot, plných předvánočního shonu.

Podíl na zdařilém dopoledni mají i naše ženy, které se postaraly o uvaření čaje či kávy a drobné pohoštění napečeným cukrovím. Patří jim za to dík.

Poděkování patří především otci Jančíkovi, dále Obci Skuhrov nad Bělou za poskytnutí místa konání ve Společenském centru. Dík patří Vám všem, kdo jste se zúčastnili, nebo jakkoli pomohli s organizací nebo jinak. Dík patří sestře Blance a nejvíce našemu duchovnímu správci otci Jaroslavovi, pro kterého to byla jedna z vydařených akcí na novém místě. Děkujeme.

Jaroslav Tkadlec

Sobota 19.12.2009

Sobotu jsme zahájili ranní mší, která se konala v kapli na faře. Kapli osvětlovaly pouze svíčky. Této mši se říká roráty. Sešlo se nás překvapivě hodně.

Po mši svaté následovala společná snídaneň. Velice jsme se u ní pobavili. O zábavu se postaral pan farář s panem Novotným. Po vydatné snídani se děti odebraly na zámek, kde se konala generální zkouška na živý betlém, který se měl uskutečnit v 17:30. Všichni to uměli a tak jsme byli brzo hotovi. Sestra Blanka nám řekla, kdy se máme večer sejít a potom nás všechny propustila.

Po skončení generální zkoušky se někteří odebrali zpátky na faru a tam zkoušeli na dětskou půlnoční mši svatou. Pod vedením sestry Blanky se vše vyzkoušelo a potom se všichni odebrali do svých domovů.

Navečer jsme se sešli chvíli před začátkem betlému, aby se to mohlo zkusit s mikrofony. Dopilovali se maličkostí a v půl šesté betlém začal. Přišlo se na něj podívat spoustu lidí a měl veliký úspěch. Na všechny potom čekal teplý čaj.

Tím skončila ta nabitá sobota, která se vydařila podle našich představ.

Lenka Petrová

Živý betlém

Po našem vystoupení u kvasinského zámku jsme se rychle rozhodli – děti se naučily text, předvedly hezkou scénku, proč jejich práci nevyužít ještě jednou? Tak vznikl živý betlém před koncertem skupiny Gemma. Nebyla to jednoduchá záležitost, protože několik herců jsme museli nahradit: buď je skolila nemoc nebo měli jiné povinnosti. Ale stálo to za to. Kdy jsme uviděli kolik lidí ze Solnice se na nás přišlo podívat byli jsme překvapeni. Scénka se povedla. Telátko a ovečky, tenkrát ve veliké blízkosti narozeného živého(!) Ježíška doplnili kouzlo. Myslím si, že jsme vydali jak v Kvasinách tak v Solnici dobré a kvalitní svědectví o naší víře.

Krásný byl též koncert skupiny Gemma. Seděli jsme a poslouchali... A stalo se, že jsme zapomněli, že jsme už z betléma zmrzli a v kostele je zima... prostě poslouchli jsme. Také tady účast nás překvapila, skoro všichni, kteří přišli na betlém pak se přemístili do kostela. Bylo to hezké odpoledne.

Chtěla bych poděkovat všem dětem, které se naučily své role na jedničku. Poděkovat náhradníkům, kteří na přípravu měli málo času a zvládli to také na výbornou.

Velký dík patří rodičům, kteří obětavě vozili děti na zkoušky, hlídali, aby se naučily text, upravovali kostýmy apod.

Děkuji pí. Tarantové, která nám poskytla jesličky, osla, ovečky a připravila pro krále nádherné oblečení a byla hlavním zástupcem režiséra ☺.

Děkuji také všem, kteří zajišťovali zvířata, ozvučení, kostýmy, sladkosti, prostě všem, kteří se přičinili. Udělali jsme společně kus dobré práce ☺

s. Blanka

NĚKOLIK POZNÁMEK Z „POVÍDÁNÍ O VÍŘE“

Desatero

- označováno slovem dekalog („deset slov“); celé má formu smlouvy mezi Hospodinem a Izraelem
- sestaveno z původně samostatných příkázání; v Písmu jej najdeme v 2. knize Mojžíšově, kap. 20 a v 5. knize Mojžíšově, kap. 5
- má formu minimálních požadavků, křesťanská tradice jej obohatila o Ježíšova příkázání lásky a blahoslavenství
- desatero můžeme rozdělit „na dvě desky“: příkázání, vztahující se přímo k Bohu (I.-III.) a k bližním (IV.-X.)

Postní praxe církve

Každý pátek (*výjimkou je, když jakákoliv slavnost připadne na pátek*)

je s ohledem na tradici ukřižování našeho Pána považován za postní den a tradičním způsobem, jak tento půst uskutečnit, je abstinence od masitých pokrmů. V naší zemi smíme z rozhodnutí biskupů tuto konkrétní podobu postu nahradit jiným úkonem sebezáporu či zdrženlivosti.

Dny přísného postu (*Popeleční středa a Velký pátek*)

Přísný **půst od masa** je závazný od 14 –ti let věku.

Půst újmy (závazný od 18 do 60 let věku) – člověk se jen jednou nají dosyta. Výjimku mohou tvořit vážně nemocní. Další půst se nepředepisuje, záleží na možnostech a rozhodnutí každého.

K ZAMYŠLENÍ

Krčil se za balvanem, těžkým jako svědomí. A pozoroval...

Srdce mu bušilo v krku a v hlavě nesrozumitelná zloba davu. Zloba, která se blížila. Ve vzduchu je cítit nenávisť, která by se dala krájet - dá se krájet! Je hustá, jako vylitá krev obětovaného: zasedneš berana, uchopíš za rohy a ostří nože - šmik! A krev na slunci rychle houstne, ztmavne, změní se a země tiše sténá.

Vůbec nechápal, proč mu srdce tak běsně buší, až do krku, až nemá svou vlastní hrůzou. Kdyby ne to srdce, tak by také vzteky řval!

Co mně je po tobě?! A co ti bylo do mě?! Měl na něj vztek!

Jak mu bylo dobře, než se objevil. Sedával ve stínu, v bráně, na svém místě, byl spokojený. Vůbec mu nevadilo, že nevidí, že je od narození slepý. Občas něco vyžebbral a před západem slunce, přišla sestra a odvedla ho domů. No a co?! Vždycky dostal svou placku, chleba. To říká jejich Zákon- pomáhat vlastním a být milosrdným.

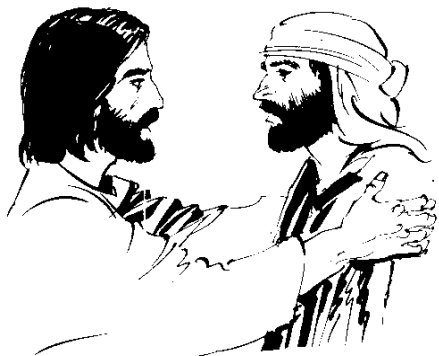
Vítr zvedá písek, jemný červený prach se lepí na tělo, v záhybech kůže maluje. A nesnáší ani to slunce! - praží od samého rána, rovnou do očí, na obloze ani mráček a svědomí nedává milosrdný stín, pouze se občas zvedne vítr, a jako když šeptá, ptá se...

Přivírá víčka před blížícím se davem: ženy si strhávají roušky z hlavy, křičí, hrozí rukama. Plivou po Něm.

Muži začínají být unaveni, házejí po Něm menší a menší kameny a On - On padá, padá... No, to snad nééé! Patří mu to!

Nejraději by do Něj také kop. Ať také ví jaké to je, když do něj v bráně kopali. Chce vyskočit na nohy, rozběhnout se k davu, zahledí se na své nohy.

Je to zvláštní, vždyť si své vlastní nohy ani ještě neprohlédl. Ještě má na nich prach vesnice, z které Ho vyvedl. Slunce zapadalo a On mu přiložil ruce na oči a řekl: "Prohlédni"...

No, to tak, nechtěl prohlédnout, nechtěl vidět, nechtěl být zodpovědný sám za sebe! To rodina ho zavlékla k Němu, stále mu vyčítali, že Hospodin sice chce milosrdenství, ale Už ho mají plné zuby, kdo ho má stále vodit sem a tam, na jeho místo u brány.

Neviděl od narození - za to slyšel dobře a dost. Slyšel nářky žen na neúrodu, na mnoho hladových dětí, a na nespokojenost svých mužů. Co se

naposlouchal hudrování mužů na zaběhnuté ovce, špatně prodejné zboží, velké daně a tvrdohlavé ženy?! No a o co jemu šlo?! Jemu o nic!

Ale když se v bráně ukázal On, se svými učedníky, hlásal své učení, také Mu naslouchal, při Jeho povídačkách mu lépe utíkal čas.

Slyšela Ho jeho sestra- ta byla z něj celá pryč! Pořád o něm mluvila, pamatovala si každé slovo Jeho kázání, předkládala svědectví, o Jeho léčivém umění... až se starší domluvili a přivlekli ho před Něj.

On ho vzal za ruku, vyvedl z vesnice, srdcem cítil, jak říká: „Vím, co tě trápí, ty nechceš vidět, ty chceš život červa v prachu, který se živí, co kdo odhodí. Neboj se prohlédnout!“ Přiložil mu ruce na oči a pokračoval: „jsi obraz Hospodinův, měl by si vidět jeho celé dílo. Důvěřovat a nebát se...”

Jeho dlaně voněli, tak zvláště voněli, skoro jako růžové datlové mléko... „ a už jsi viděl datlové mléko? zeptal se.

...a až uvidí - co bude s ním?

Nic, budeš pracovat jako všichni a práci svých rukou chválit Hospodina - jenom že - Já vím, jsi trochu líný, ale to se spraví. Chceš?

Tak, jó! Chci, chci vidět růžové datlové mléko, východ slunce a mořskou sůl, chci vidět, jak vypadáš Ty -

Přiložil mu po druhé, pevné dlaně na oči a on prohlédl...

Viděl řadu svých promarněných dnů. Hořce se rozplakal a prosil Hospodina o milosrdenství.

Teď se krčí za balvanem, chce vyskočit a kopnout do Něj a možná i kamenovat... A přes balvan svědomí, cítí Jeho pohled, cítí tu důvěru, kterou Mu dal do srdce a cítí, jak se v něm rodí bolestná víra v Jeho nekonečnou lásku.

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ - přednáška P. VOJTĚCHA KODETA

Blížíme se pomalu k závěru mše. Po svatém přijímání bývá dost málo času na to, abychom si uvědomili celou hloubku toho tajemství. Proto není divu, že někteří po mši ještě chvíli zůstávají, modlí se nebo chtějí pobýt s druhými. Protože tajemství Kristovo se jakoby rozlilo do nás, do našich údů. My jsme teď ta hostie, my jsme Ježíšovo tělo a je čas to slavit. A pak tedy přijde závěrečný moment, kdy kněz řekne „Jděte ve jménu Páně.“ Starší si pamatují to latinské: *Ite missa est* – jděte, mše skončila. No, to přece vidíme. To toho řekl. Ale on tím neříká jenom to, že mše skončila. Právě po vatikánském koncilu dostal závěr mše obrovskou dynamiku, protože v tomto momentu mše sice vrcholí, ale z určitého pohledu začíná. Kněz dnes zopakuje *de facto* slova Pána Ježíše, která řekl před svým nanebevstoupením: „Jděte ve jménu Páně. Tedy, “Jděte, já vás posílám, jděte a zvěstujte evangelium. Přivádějte učedníky, křtíte je ve jménu Páně.“ Posílá nás jako ovce mezi vlky, čili do světa, který je kolem nás. Jde o skutečné poslání, o misijní poslání, kdy my v síle toho, co jsme prožili, máme teď v sobě touhu nést evangelium. Stejně tak jako učedníci emauzští, když jim Pán zmizel z očí. Nelehli si na divan a neřekli si: “Tak teď si o tom hezky pokontemplujeme.“ Ne! V té chvíli vstoupila síla do jejich nohou a oni vyrazili. Anebo si vezměme Marii Magdalénu po setkání se vzkříšeným Kristem: hned šla a zvěstovala.

Tady je ale jedno veliké nebezpečí. Totiž abychom si nemysleli, že když pan farář řekne: „Jděte ve jménu Páně,“ a my jsme uvědomělí laici, kteří vědí, že nejde jen o to, abychom se vrátili ke svému nedělnímu obědu, takže to vezmeme přes hospodu, dáme si jedno pivo a začneme tam mluvit o Pánu Ježíši. Nebo že se tatínek vrátí z

bohoslužby, zdupe své pubertální děti a začne jim zvěstovat evangelium takovým způsobem, že jim uzavře kostel na celý život. My jsme povoláni nést evangelium především svým životem. Svým slovem také, ale především svým životem. A je-li v nás živý Kristus, budou se lidé sami ptát po důvodech naší naděje, jak říká Petr. Oni uvidí, že tady něco je pozoruhodného, něco jiného. Mohou samozřejmě nastat chvíle, kdy člověk vnímá, že má zvěstovat. Ale to jsou chvíle spíš vzácnější, kdybychom museli z té mše jít a hned upozorňovat ostatní na to, co jsme tam slyšeli. Ale určitě máme povolání evangelium žít, tedy vnitřně se proměňovat a růst k podobnosti Kristu. Budeme-li tímto světem procházet s Kristovou mentalitou, v jeho smýšlení a v jeho lásce, budou se srdce zapalovat, aniž bychom lidi napomínali, aniž bychom jim hned něco vtěsňovali. Evangelizace je proces. Tak jako u emauzských učedníků to chce především hodně lásky a abychom my sami byli tím, kým máme být.

Tak se nám pomalu blíží závěr. Ignáci, já nevím, jestli od příště tě to v tom kostele bude víc bavit, bude to jiné anebo ne. Ale třeba jo. Třeba to bude jiné pro mě i pro vás. Chtěl jsem říct hlavně jediné: Bůh je připraven se svou milostí vždycky. Ať je kněz schopný anebo neschopný, ať je učený vzdělaný kazatel anebo podivín. Bůh je připraven i se svým slovem a záleží moc na nás, abychom měli srdce otevřené, toužící a hledající, abychom ho dokázali přijmout. A hlavně odpovědí na jeho vydání se nabídnout sami sebe. Protože když na Kristovu nabídku odpovíme, a to nejen slovem a nejen při mši, ale celým svým životem, jestliže se budeme Bohu darovat a v Kristu bratřím a sestřím, potom jistě i tu mši budeme slavit s velikým užitkem. Jako matka Boží, o které Jan Pavel II. říkal, že ona je v tomto smyslu skutečně eucharistickou ženou. A to celým svým životem, protože celý svůj život říkala na Boží pozvání a Boží dar „ano, amen, buď vůle tvá“.

Amen.

VESELÉ PERLIČKY

Na výletě jde kaplan s ministranty kolem třešňové aleje. Dva muži tam pilně sklízí šťavnaté, tmavě červené plody.

„Můžeme si, prosím vás, natrhat pár třešní? – tak na jídlo? – zeptá se kaplan.

„Ale klidně,“ odpoví jeden z mužů. „Chlapci si mohou vylézt na stromy.“

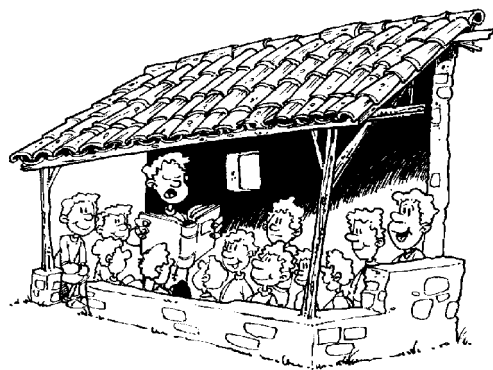
Když jsou všichni najezení a zase na zemi, děkuje kaplan přívětivým mužům a chce vědět, co je dlužen.

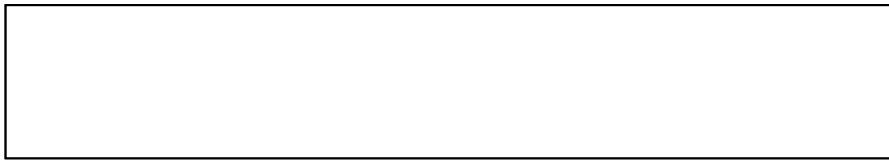
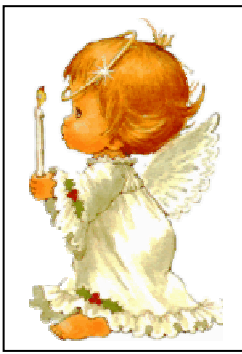
„Nic,“ odpoví mu. „Vždyť my je také krademe!“

Po první světové válce si nějaký voják vděčně vzpomene na řádovou sestru, která se o něj v lazaretu obětavě starala. Rozhodne se, že jí udělá radost a navštíví ji. Koupí nějaké květiny a vydá se na cestu ke klášteru, jehož jméno si zapamatoval.

Ve vrátnici se informuje na řečenou sestru. Vrátná mu vysvětluje: „Sestra Agáta se mezitím stala ctihodnou matkou, ale určitě bude mít z vaší návštěvy radost.“

Mužovi to nejprve vezme řeč. Potom ze sebe vypraví: „Kdybych to věděl, byl bych tomu malému také něco přinesl.“

SVATÍ Z NAŠICH KOSTELŮ

Kostel ve Skuhrově má veliké slavného patrona. Přečtete si o něm.

Jakub Starší, který se tak nazývá k rozlišení od apoštola Jakuba Mladšího, byl synem rybáře Zebedea a Salome, jeho bratrem byl Jan, apoštol a evangelista. Spolu s Petrem a Janem patřil Jakub ke Kristovým oblíbeným učedníkům a doprovázel Ježíše do olivové zahrady. Pro jejich bouřlivý temperament dal Syn Boží oběma bratrům Jakobovi a Janovi mnohoznačné přívlastko „synové hromu“. Po Ježíšově Nanebevstoupení hlásal Jakub Starší dále evangelium. Jedno podání říká, že působil v Jeruzalémě a v Samařsku, jiné vypravuje, že Jakub odešel do Španělska a tam kázal. Kolem Velikonoc r. 44 zatkl apoštola vojáci Heroda Agrippy I. a stáli ho na příkaz krále mečem. Jakub byl prvním ze dvanácti Kristových apoštolů, který podstoupil mučednictví. Legenda vypráví, že cestou šel průvod na popraviště kolem domu, kde seděl muž nemocný dnou; neschopný chůze, a prosil Jakuba o pomoc. K smrti odsouzený řekl nemocnému: „Ve jménu mého Pána Ježíše Krista, vstaň zdrav a chval svého Spasitele.“ Muž se zvedl a mohl zase chodit. Jeden z katů padl na kolena a vyznal se z křesťanské

víry. Byl pak spolu s Jakubem sťat. Podání vypravuje, že křesťané postavili na místě v Jeruzalémě, kde vytrpěl apoštol Jakub mučednictví, kostel svatého Jakuba. Mučednickovy ostatky přenesli prý kolem r. 70 na Sinaj, kde postavili klášter svatého Jakuba, dnešní klášter sv. Kateřiny. Zachránili Jakobovy ostatky před Saraceny a v 8. století je přenesli do Španělska a k jejich uchování postavili v Galícii kostel sv. Jakuba, který byl posvěcen 25. července 816. Z chrámu se stalo od 10. století slavné poutní místo Santiago (St. Jakob) de Compostela, které přitahovalo až do 15. století více poutníků než Řím a Jeruzalém. K místu na severovýchodě Španělska vznikly četné slavné poutní cesty, které jsou lemovány kláštery, kostely, útulky a kaple.

Na dřívějších znázorněních vidíme Jakuba Staršího jako apoštola, většinou s knihou. Později se objevuje téměř vždy jako poutník s holí, lahví, pytlíkem a kloboukem. Na některých zobrazeních jsou také poukazy na jeho mučednictví. Konečně je i způsob znázorňování Jakuba jako rytíře („Matamoros“, „bijec Maurů“).

Je patronem Španělska, válečníků, dělníků, kameníků, drogistů, kloboučníků, vozkařů, kovářů řetězů, poutníků.

Také ve skuhrovském kostele, na velkém plátně najdeme Agátu. V dnešní době není moc znaná, tak si připomeneme, kdo je to a proč ji jako světicí uctíváme.

Život **svaté Agáty** se odehrával na Sicilii, v městě Katánii. Pocházela z bohaté křesťanské rodiny a vynikala duševními schopnostmi i krásou těla. Zamilovala se do svého Vykupitele a odmítala všechny nápadníky.

Jeden z odmítnutých nápadníků se pomstil tím, že ji udal jako mimořádnou křesťanku. V Katánii toho času se asi zdržoval náměstek císaře Decia Quintianus, který po svůdném vyprávění o Agátě ji zatoužil získat pro sebe. Neoblomnou Agátu se rozhodl dát na převýchovu ke zpustlé Afrodisii do nevěstince. Když ji Afrodisie vracela Quintianovi, odpověděla něco v tom smyslu, že by snadněji obměkčila kámen a ohnula železo než zdolala její umíněnost. Quintianus se rozzlobil a když nic nepomáhalo, dal ji mučit. Bičovali ji, natahovali na skřípec, píchali do ní a pálili ji. Sadistické choutky náměstka se projevily i v příkazu odstranit její prsa. Dle legendy ji bez jakéhokoliv ošetření strčili do vězeňské kobky a tam se jí zjevil svatý Petr a uzdravil ji. Pak ji podrobili novým mukám na střepech a žhavém uhlí, ona však zůstala Kristu věrná a plná lásky až do posledního dechu.

Křesťané z velké úcty pohřbili Agátu v novém hrobě a, dle legendy, při prvním výročí její smrti nastal výbuch sopky Etny a hrozilo zničení Katánie. Obyvatelé s prosbou k Agátě nesli z jejího hrobu plachtu proti lávě a ta se zastavila.

Pohřbena byla v sicilském městě Catania v chrámu jenž se nazývá *Duomo S. Agata*. Její svátek se slaví 5. února.

Uvádí se jako patronka tkalců, zvonářů, zlatníků, havířů, pasaček, kojných, pastýřek, tkalců a zlatníků. Ochránkyně proti ohni, výbuchu sopky, zemětřesení. Vžívána i proti rakovině prsu.

Atributy: hranice, kleště, mísa, ňadra, nůžky, pochodeň, roh, uhlí

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Maminčina maminka se jmenuje babička a tatínkova maminka dědeček.

Dnes se nebudu muset učit matematiku. Mamka mi slíbila, že jak se vrátím ze školy, že mi to všechno spočítá.

Upéci bábovku jako babička ještě neumím, ale sníst ji už dovedu.

Dědeček krmil kanárka, skákaje z bidélka na bidélko.

Z FARNÍCH MATRIK

Pohřby

11.12. Vilém Paleček ze Solnice

„Já jsem vzkříšení a život.“ (J 11,25)

SVATÝ PAVEL O APOŠTOLECH

Svatý Pavel byl horlivým šířitelem víry v Ježíše Krista, ačkoliv ho to stálo velkou námahu, utrpení, časté ponižování a věznění. Nakonec hlásání evangelia obětoval i život. Proto jednou řekl o sobě a všech apoštolech (pozor – může se to týkat i nás!), že jsou to... (1 Kor 4,10)

3	5	12	8	1	11	7	12
---	---	----	---	---	----	---	----

Název židovského kmene, z kterého pocházel Pavel a jeho rodina.

6	1	11	1	10	7	5	10
---	---	----	---	----	---	---	----

Jméno Pavlova učitele (známý farizeus).

1	14	13	18	19	13	10
---	----	----	----	----	----	----

Hlasatel evangelia (obecně).

17	19	1	12	1	16
----	----	---	----	---	----

Původní povolání Pavla (čím se vyučil).

19	1	15	17	20	17
----	---	----	----	----	----

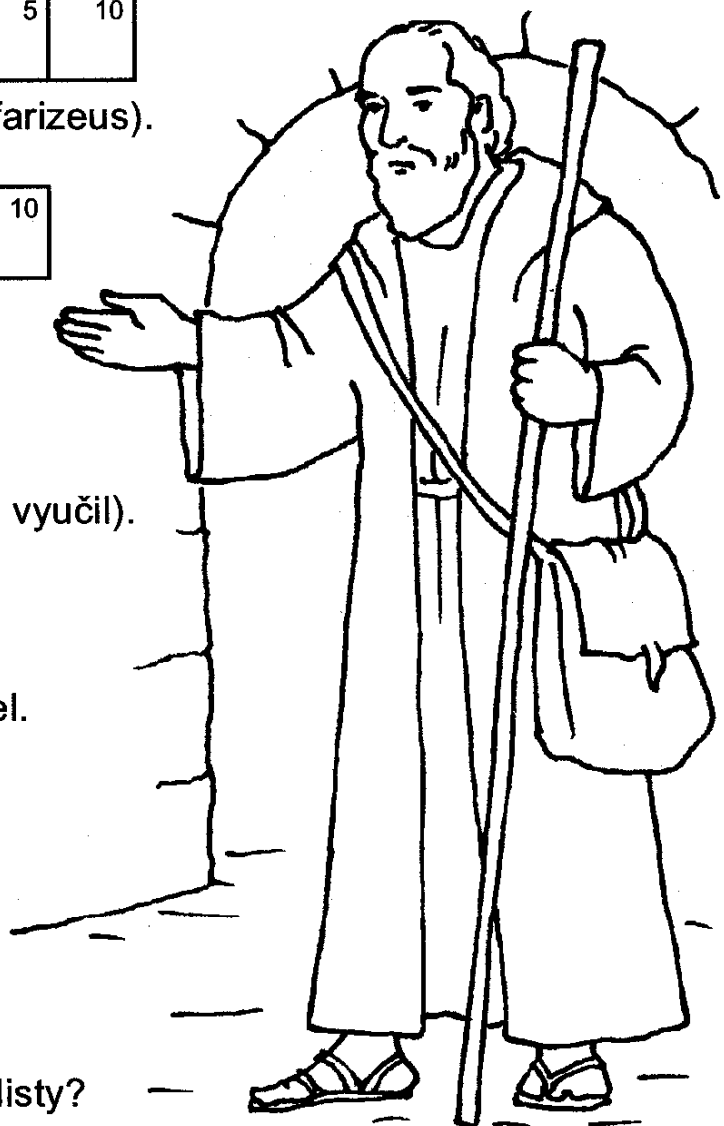
Město, z kterého Pavel pocházel.

22	2	9	13	12
----	---	---	----	----

Pět knih Mojžíšových (Tóra).

16	5	4	9	21
----	---	---	---	----

Jakým jazykem psal Pavel své listy?

TAJENKA:

3	10	2	22	12	7
---	----	---	----	----	---

14	15	13
----	----	----

9	15	7	17	19	1
---	----	---	----	----	---

PŘEHLED MIMOŘÁDNÝCH SBÍREK

DATUM	ÚČEL	SOLNICE	SKUHROV N./B.
6.12.	Sbírka na plošné pojištění	1 700 Kč	2 095 Kč
TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA			
9.1.2010	Byzhradec	5.187 Kč	
	Kvasiny	26.967 Kč	
	Skuhrov n./B.	23.865 Kč	
	Solnice	40.724 Kč	

Děkujeme vedoucím skupinek, tříkrálovým koledníkům a všem občanům, kteří přispěli na dílo charity.

KALENDÁŘ AKCÍ	
18. – 25.1.	Týden modliteb za jednotu křesťanů
18.1.	Tichá adorace – Solnice (18.30)
24.1.	Setkání dětí – Solnice (15.00)
25.1.	Modlitba za uzdravení („Prosebníci“) - Solnice (18.30)
1.2.	Adorace za rodiny – Solnice (18.30)
7.2.	Příprava k přijetí svátosti nemocných (po mši sv.)
8.2.	Tichá adorace – Solnice (18.30)
14.2.	Společné udělování svátosti nemocných Solnice (8.15), Skuhrov (10.00)
15.2.	Povídání o víře – Solnice (18.30)
17.2.	Popeleční středa – bohoslužby Skuhrov n./B.(16.30), Solnice (18.00)
21.2.	Setkání dětí – Solnice (15.00)
22.2.	Modlitba za uzdravení („Prosebníci“) - Solnice (18.30)
1.3.	Adorace za rodiny – Solnice (18.30)
6.3.	Pouť k sestrám klariskám do Klodzka
8.3.	Tichá adorace – Solnice (18.30)
15.3.	Povídání o víře – Solnice (18.30)
21.3.	Setkání dětí – Solnice (15.00)
22.3.	Modlitba za uzdravení („Prosebníci“) - Solnice (18.30)
27.3.	Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové
29.3.	Příprava na Velikonoce – uvedení do slavení liturgie Solnice (18.30)

Poznámky a připomínky posílejte na adresu: farnost.solnice@gmail.com
Další číslo vyjde 28.3.2010